

GENOVEFA

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Niet helemaal zeker; op verschillende manieren uitgelegd:

- 1] Als meest waarschijnlijk wordt aangenomen dat het hier gaat om een samengestelde naam van gallisch-Germaanse oorsprong:
 - 1.1] 'Geno-' zou dan een verbastering zijn van het Latijnse woord 'genus' = 'soort' of 'ras',
 - 1.2.1] '-veva' zou teruggaan op het Germaanse woord 'wefa' = 'vrouw' (vgl. ons woord 'wif', maar zonder de geringschattende bijbetekenis, zoals in het Engels: 'wife').
Dus: 'van het vrouwelijk geslacht' of kortweg 'vrouw'.
 - 1.2.2] Een andere uitleg ziet in 'vefa' een woord dat 'rechtschapen' zou betekenen: dus 'van rechtschapen familie'.
- 2] Ook vindt men de mogelijkheid dat de naam teruggaat op het Keltisch: 'Gwenn-' = 'wit', 'vef' = 'schuim van de zee'
Dus: 'blank als het schuim van de zee'.

*

Genovefa (ook **Geneviève** of **Genoveva**) van **Parijs**, Frankrijk; mystica en leidsvrouw; † **ca 512**; **feest 3 januari**.

Geneviève was afkomstig uit Nanterre, thans een stad bij Parijs, beroemd om haar futuristische architectuur. Het was in haar tijd dat de Romeinse overheersing ten einde liep en werd overgenomen door de Franken.

Zij werd geboren uit eenvoudige ouders. Zij leidde het leven van een herderin. In die hoedanigheid werd zij opgemerkt door de Heilige Germanus van Auxerre die tezamen met bisschop Lupus van Troyes op doortocht was naar Engeland. Deze voorspelde aan haar ouders dat uit haar een maagd zou groeien die door haar toewijding aan God velen tot het geloof zou brengen. Diezelfde dag nog nam Geneviève zich voor haar leven als maagd aan God toe te wijden. Na de dood van haar ouders wijdde zij zich aan een teruggetrokken leven van gebed in dienst van God. Om haar godvruchtige levenswijze verwierf zij bij de Parijzenaars hoge achting. Talloos waren degenen die haar raad inwonnen; zij gaf daarbij blijk van een grote mensenkennis. Bovendien zou zij het vermogen gehad hebben om bezetenen tot kalmte te brengen. Volgens zeggen zou zij ook de toekomst gekend hebben.

Toen Atilla, de gevreesde Hunnenkoning, in het jaar 451 optrok in de richting van Parijs, maakte zich een ware paniek van de parijzenaars meester en in grote wanorde sloegen er velen op de vlucht. Maar zij trachtte hen te weerhouden. Op grond van het gezag dat ze al bij de mensen bezat slaagde zij daar ook in. Op het laatste moment boog Atilla af in de richting van Orléans; daar werd hem een vernietigende nederlaag toegebracht. Vanzelfsprekend waren de inwoners van Parijs hun heilige dankbaar voor haar raad, die achteraf gezien zo goed had uitgepakt. Nog voor een tweede maal redde zij de stad. Dat was, toen de Franken probeerden de stad uit te hongeren. Nu wist zij op geheimzinnige manier aan voedsel te komen. De uithongeringstactiek van de vijand faalde.

Zij zou ook de kerk hebben gesticht die aan de H. Dionysius is toegewijd: Saint Denis in de gelijknamige stad even buiten Parijs, waar tot op de huidige dag de Franse koningsgraven nog te bewonderen zijn.

Zij is patrones van de stad Parijs. Van oudsher heeft de stad een kerk gehad die aan haar was toegewijd. In 1789 kwam de nieuwe kerk klaar, gebouwd in de stijl van die dagen: ze had een waardige vervanging moeten worden van de vroegere Église Sainte-Genève. De nieuwbouw is door de anti-christelijke geest van de Franse Revolutie echter nooit een kerk geworden: wij kennen haar nu als het Panthéon. Behalve patrones van Parijs is zij ook beschermheilige van de vrouwen, van herderinnen en van wijnbouwers; zij wordt aangeroepen tegen oogkwalen, koorts, eczeem, huiduitslag, de pest, droogte en oorlog.

Zij wordt in verband gebracht met huiduitslag op grond van de volgende omstandigheid. In 1129 werd de bevolking van Parijs getroffen door een besmettelijke huidziekte, destijds 'heilig vuur' genoemd. Geen medicijn of wondermiddelje hielp ertegen. Ten einde raad riepen de Parijzenaars de voorspraak in van hun geliefde patrones.

Inderdaad werd ieder die aangetast was, door de ziekte en de relieken van de heilige aanraakte, genezen.

Geneviève wordt afgebeeld met een brandende kaars. De legende vertelt: *"Eens ging Geneviève 's nachts in gezelschap van haar dienstmeisje op ter kerke om daar haar nachtelijke gebeden te doen. Maar haar kaars die zij haar dienaar in handen had gegeven, woei uit, door toedoen van de duivel. Zij nam hem van het dienstmeisje over en onmiddellijk begon de vlam - met behulp van een engel - vanzelf weer te branden."*

Er is ook nog een **Genovefa van Brabant**, Trier, Duitsland; kluizenares; † **ca 760**; **feest 2 april**.